

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

Aquest número 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo pren los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de BARCELONA cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50

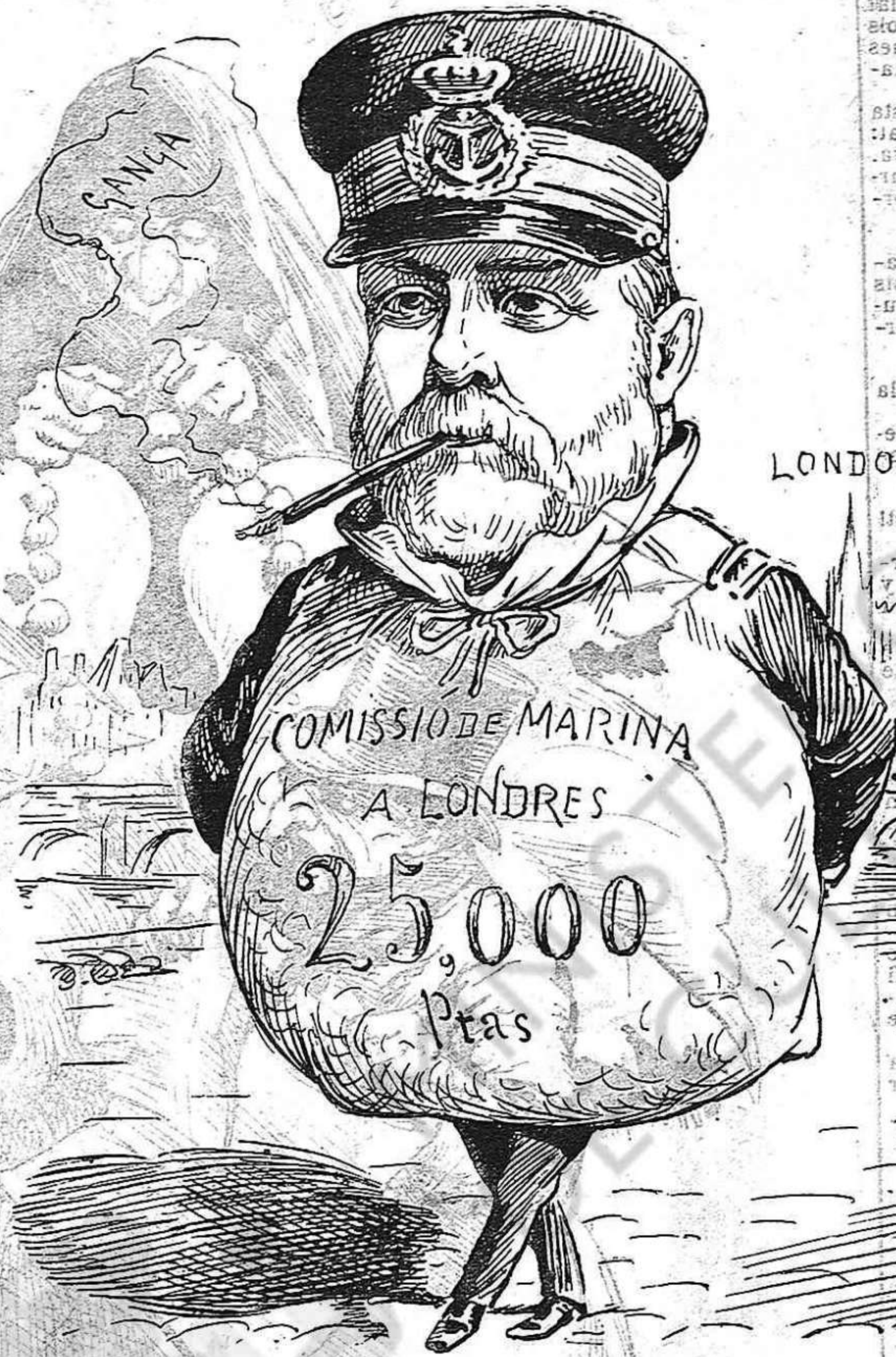
TRACTATS DE COMERS

Lo govern va fent tractats, pero del modo que ho toca va á deixar la pobra Espanya sense tripa y sense moca.

UN HOME AFORTUNAT
L' ex-ministre Cervera

Cessantia de ministre, que diu que no son brometas, sou de marino... ¡y regalo de vinticinch mil pessetas!

tenen en la inaccio, després del abandono en que acaba de deixarlos qui havia de ser, y era, 'l seu conseller y 'l seu guia.

A Madrid s' están fent treballs per la formació d' un programa republicà comú, que sigui la bandera y l' evangeli del partit únic.

La tasca no es fàcil; pero las angustias de la patria acallaràn sens dupte la veu dels particularismes y de las passions, y si hi ha verdader desinterés y la suficient abnegació per cada banda, s' arribarà á conseguir la unificació de todas las aspiraciones republicanas espanyolas.

Signi qui sigui 'l que intenti aquesta empresa, ja sab que á nosaltres ens té al seu costat, convensuts de que sols d' aixó dependeix lo nostre triunfo.

¡Tot per la República! ¡Tot per la UNIO REPUBLICANA!

PENSANTSE SENYARSE...

La escopeta 'ls ha fet figa, la truya se 'ls ha girat. ¡Quin pastel la ilustre Lliga contra la immoralitat!

Després de tant bellugarse y moure la mar d' embullis, figurantse aná á senyarse los pobrets s' han tret los ulls.

¡Qu' era fa un any la Chiquita, la de qui ara 's parla tant? Res: una cantant... petita ó una petita cantant.

Los concerts la contractavan, los parroquians la sentian, y en unas parts la xiulavan y en otras parts la aplaudian.

Cantava ab veu bastant neta dugas tonadas ó tres, la gent se 'n nava á caseta y... prou: no passava res.

May ningú va imaginarse que aquell tipo adótzemat pogués al fi transformarse ab una celebritat.

Tant per sas cançons non-sanctas com per sa poqueta veu, era sols ana de tantas que 's veuen per tot arreu.

¡Bé ya cantá y va ballá sa colecció voluptuosa!... Lo pais se va quedá fan tranquil com si tal cosa.

Mes ¡ay! ve un dia la Lliga

al mosso, pagá 'l gasto, 's posá 'l barret y digué ab veu seca y gutural mitj pregunta, mitj manant:

—¿Aném?

Ella no respongué. Muda y sumisa com la ovella destinada al sacrifici, s' aixecá y 'l seguí. Surtiren del restaurant, aravesar-n carrers, entraren en lo de la Boqueria, eil trucá á la porta de la fonda y pujaren aait.

—¡Un quarto!... digué en Ricardo.

—Un quarto ó dos? preguntá 'l mosso, reullant la Enriqueta.

—Un quarto hi dit.

—Llit de matrimoni, ¿eh? sonrigué 'l mosso maliciosament.

—¡Llit de monja! replicá imperiós en Ricardo.

—Pujin si son servits.

Un cop dalt, en Ricardo prengué una má de la Enriqueta y estrenyentla afectuosament, li digué conmovut:

—Vosté fins á nova ordre estiguis aqui tranquila. ¡A reveure! Y eixi rapidament del quarto, mentres la Enriqueta qu' anava a besarli la ma, no pogue ferho, per haver ja eil passat la porta.

—¿Y donchs, ahont vá padri?

—Oia pillastre... gracias á Deu que puch posarte la vista á sobre!... Oh, lo qu' es ara no t' escapás. Vull que prenguis café ab mi.

—¿Ahont?

—Aqui mateix; al Pelayo.

—Es que...

—No repliquis, ets meu y no t' escapás.

—Es que tinch tart.

—¡Ah!... ja t' entench 'l araná, Ricardo. Alguna dona... si, las donas, 'l teu flach... Vaja, avuy que s' esperi... Vina, que 't presentaré á uns amichs meus, companys de dominó ¿saps?

—Bé vaja padri, si tant s' hi empenya, aném! Y padri y fillol van entrar al Pelayo, dirigintse a una taula ocupada per tres senyors d' alguna edat qu' estaven discutint araloradament.

—Alto 'l foch senyors, ja soch aqui y no vinch sol... porto 'l meu fillol, que 'ls presento, en Ricardo, un catalaveru, un corrido de marca, de modo, que alerta si tenen fillas...

—Per mi no hi ha por, digué un.

—Celebro, jove, exclamá 'l altre.

—¡Magnífica opa tunitat! digué 'l tercer, tipo antipático, sech, pallit y ab mira ta oblicua que fa impressio nar desagradablement á n'en Ricardo.—Con qué vosté 'l fillol del senyor Antón, es un jove del dia, un d' aquestos desanimats que n' diuhen ca'averas?... Donchs bé, li participo que en mi tindrà un enemich terrible. un censor energich... Jo, gracias á Deu, soch un home formal y morigerat, qu' estimo la moral pública y privada com la primera de las virtuts socials!...

—Pro bé, senyor meu... ¿A que ve tot aixó? interrompi amoscant en Ricardo.

—Es que jo, a la vista de un de vostés, sentó una agitació que m' es impossible dissimular... ¡Vostes els calaveras!... no 'n fan poch de mal... Son una plaga que s' hauria d' exterminar desapiadadament... Ah, pero no tot serán glorias per vostés d' aqui endavant. Hi ha qui vigila, qui vetlla, per l' honor de las familias ja que 'ls gobes no volen ó no poden ferho... ¿Ha sentit parlar de la Lliga?

—¿De quina? ¿De la Higa? ¿cama?

—¿Insolencias encare? Si no fós vosté, fillol del senyor Antón, ja li explicaria.

—Es que...

—No hi ha esca que valgui. La «Lliga honesta» es una agrupació que s' acaba de fundar y á la que jo ajudaré en tota la mida de las mevas forsas. Aquesta Lliga 'l tindrà á vostés á rulla. Combatirà la immoralitat en todas sas formas, especialement en aquélla més asquerosa, la del ábus de confiansa y perversió de me-

LO POT DE LA CONFITURA

de la gent morigerada y s' empenya en trobar miga allí hont ningú l' ha trobada. Sa atenció tota 's concentra en son meneig especial, y de la dansa del ventre ne fa un perill nacional.

¡Com protesta! ¡com s' irrita! ¡com mostra sa indignació! —Hi ha que portar la Chiquita al foch de la inquisició!

Y ¡amunt sense més ni més, seguint sas honestas miras, comensa un famós procés que n' hi ha per llogar cadiras.

¡Quin quadro aquell!... La justicia interroga á la cantant, y ella sense cap malicia, somriu, y va contestant.

De quantas cançons disposa? ¿quina fa mes sensació? ¿Qu' es lo seu ball? ¿com se posa? ¿la dansa es decenta ó no?

L' acusa la bailarina, replica, contant lo just, y 'l públic s' hi encalabrina y 's frega las mans de gust.

Lo nom de la bayadera ompla tota la nació, fins la premsa s' apodera de tan comica qu' estió.

La curiositat s' excita y per tot no sent mes que: —¿Qui es la Bella Chiquita? ¿Aquesta Chiquita, qui es?

Resulta que tras un acte ab tan bon zel preparat, la noya te una contracta en cada localitat.

¿A qui ha d' agrahirho aixó? Aquest exit qui'l fomenta? La graciosa intervenció dels de la Lliga decenta.

Eils diuhen que han procedit ab un propósi moral; mes... la cosa 'ls ha sortit un poquito desigual.

No han tret cap altra ganancia de sa campanya inaudita, que donar nom é importancia á la famosa Chiquita.

D' aquest modo 'ls fets ensenyen als que 's fican ab embullis, ells se pensan que se senyan y s' están trayent los ulls.

C. GOMA

nors. Vosté es, segons noticias, un d' aquestos joyes libertins. —Y vosté, senyor apassionat de la «Lliga honesta», está gastantme la paciencia, interrompe ab lo rostre amensador en Ricardo mentres qu' el seu padri, estirancli la manega de d'eya, á l' orella: —Calla noy, per la mor de Deu. Estas enrañontant ab Don Pau Mataplana, un advocat. En Ricardo, no deixá acabar al seu padri. S' alsa d' un bot y posantse devant de Don Pau, altiu y enérgich crida: —Senyor don Pau Mataplana, censor rigit de las costums, guardiá de la moralitat, enamorat de eixa «Lliga honesta», sápigame que a una fonda del carrer de la Boqueria, hi té la Enriqueta, la noya seduhida per vosté y per vosté abandonada, qu' ab la vergonya al rostre y las lágrimas als ulls espera l' hora de donar á llum un fill, que si té de semblarse á vosté, valdria més l' ensarlo al femer d' ahont devia eixir son pare! Y després d' escupir al rostre del advocat, en Ricardo surti magestuosament del café entre 'l xiu-xiu y las riallas dels concurrents.

Aquell mateix vespre, en Ricardo aná á la fonda y li digueren qu' un senyor d' edat, sech y pallit se 'n havia emportat á l' Enriqueta.

Cinch dias després en Ricardo vege á l' Enriqueta barrejada ab un grupo de donas perudás, qu' entre dugas fileras de polissions caminavan cap al Govern civil!

M. RIUSEC.

LO POT DE LA CONFITURA

ELS francesos la felicitat consisteix en aixafar los nassos a l'Alemania: pels moros, la felicitat estriba en un paradís poblat de donas guapas: pels espanyols no hi ha mes felicitat ni mes gloria que obtenir una capitania general.

May s' havia vist en aquesta terra tan hermosa unanimitat: tothom vol lo mateix: una capitania general a casa se va. Sevilla, Córdoba, Vitoria, Corunya, Pamplona, Burgos, Valladolid... no hi ha població de mitjana importancia que no surti ab aquesta cantarella:

—¡Volem una capitania!
Gracia, Sant Gervasi y l' Hospitalet no l' han demanada encare; pero es de suposar que un dia d' aquests s' adonaràn del trist paper qu' estan fent, y s' apressuraran també a solicitar una capitania pel seu us particular.

Quan arribi aquest cas, ja saben lo sistema. Una capitania general no s' demana com qui pidola un cigarrillo:—¡Vol fer lo favor de...!

No: las capitancias se demanan a crits y a cops de pedras; ab energia, ab indignació jаб remolíssima indignació!

La fórmula aprobada es aquesta: —¡Volem la capitania general! ¡la capitania ó la mort! Es curiós lo que passa en nostra ditxosa Espanya.

Aquí 'ls governs poden ferho tot. Pendrens la llibertat, deixarnos sense quartos, arrencarnos la camisa y la pell de la esquena, baldarnos a garrotadas. Ningú diu res, ningú xista, ningú s' belluga.

Però vé la qüestió de las capitancias. ¡Ah, fillets de Deu! Ara surt lo valor; ara s' veu lo que fa un poble serió y viril.

Per tot arreu s' aixeca un clamor que aixorda: —¡Defensarem la nostra capitania, hasta derramar l' última gota de sanch!

Per la llibertat, pels drets del home, ningú vol derramar res; pero ¡per las capitancias!... Cada poble es un Numancia ó un Sagunto... en la seva primera época, quan encare nos havian inventat los Martínez Campos.

¿Qué dimontri tindran los capitans generals per provocar de tal manera 'ls entusiasmes dels pobles? ¿Qué 'ls darà a aquests la capitania? ¿Per qué la solicitan ab tant empenyo?

Una universitat, una estació de carril, un hospici, se compren que excitin l' interès de las poblacions. Al fi y al cap encare hi ha algunas personas que van a estudi, molts mes que viajan y un número immens que tenen en l' hospici lo seu únic porvenir.

Però ¡una capitania! que n' han de fer la majoria dels que la demanan y que están resoltos a derramar per ella fins l' última gota de sanch?

Un conxedor de la materia pretenia explicarho d' una manera senzillíssima.

—Tot aixó—deya—ho han promogut las donas. —¡Las donas?

—Si senyor: sense soldats; ellas no poden viure. —Però si aquests pobles lo que demanan es capitancias, y res mes?

—¡Fugi, home! Lo de las capitancias es per disfressar la cosa. ¿Qué n' han de fer las donas dels capitans generals, si tots son casats y per anyadidura vells? Al demanar lo capitá, es perque saben que darrera l' capitá hi va la tropa y ab la tropa 'ls cabos, los sargentos y un bon surtit d' alferces y tinents, adornats de galons y estrelas.

—Ab tot 'es possible que per un motiu tan petit se posi en comoció tot Espanya?

—¿Motiu petit diu? una co-a que afecta al cor, una qüestió qu' interessa a las donas? ¿Aixó es petit?

—Es que son los homes los que... —¡Y qué! ¿no sab que aquí y a tot arreu los homes no fan més que lo que volen ellas.

Lo positiu es que, gracias a aquest problema femení-militar, la Espanya entera está desllorigada y la guerra civil comensa com qui diu a treure 'l nas.

Un dia, perquè un rey va abandonar una noya, los moros invadiren la península y s' estigueren aquí durant set cents anys, surrantnos la badana y trayentnos la són de las orellas.

¿Tornará ara a donarse un cas semblant?

Perá evitar a unas quantas enamoradas candorosas lo disgust de veures abandonadas pels seus oficials ¿haura de sufrir Madrid la invasió dels vehins de las poblacions descapitanadas per la voluntat de don Práxedes?

¡Deu illumini als Rodrigos actuals! ¡Deu nos lliuri de las iras de las Florindas d' avuy dia!

Si realment l' agitació capitanesca está promoguda secretament per las masses femeninas, convé que l' govern estudihi la qüestió posantse la ma al cor, procurant trobar la manera de conciliar las exigencias del amor y la necessitat de las economías.

En principi, la idea que diu que ha tingut en Sagasta per resoldre l' conflicte, es molt hermosa; pero no es completra.

No basta deixar que 'ls capitans generals cambihin de residencia a mida del seu gust y fixin la capitania allí ahont los sembli convenient.

Es indispensable una disposició més radical. Los capitans generals, seguits del seu respectiu cos d' exercit haurian de recorre continuament lo seu districte, passant un dia y una nit en cada poble.

Aixis, todas las localitats tindrian lo seu torn de capitania, las noyas no haurian de deplorar abandonos amarguissims... y la població d' E-panya aumentaria en poch temps d' una manera assombrosa.

A. MARCH.

LA CAMPANA

Lo que 's veu...

N' altra relliscada del diari castelari de Barcelona, *La Publicidad*.
En un article que publicava aquest dia, diu que 'l pressupost de la República importa la casi supressió del pressupost de guerra...
¿Si? ¿Donchs cóm quedém? ¿Y alló que deya sempre 'l Sr. Castelar de mucha infantería, mucha caballería y mucha artillería?

¿Qu' es que s' creu que tot aixó pot tenirse sense gastar un xavo, ó es que respecte d' aquest punt també ha fet una evolució?

Durant los dias de la festa major, la hermosa vila de Gracia ha mantingut la reputació de elegant, alegre y hospitalaria que d' antich té adquirida.

L' adorno dels seus carrers ha sigut espléndit, abundant y en molts llocs fins original y tot. No podem citar noms perque hauriam de formar una llista interminable, y l' espay ens ho priva.

Tant los balls, com las festas públicas, com las reunions de carácter particular, tot ha sigut digne de Gracia y de la fecunda iniciativa dels seus vehins.

LA CAMPANA 'ls felicita y fa vots per la seva prosperitat.

En Gamazo s' resisteix a deixar lo ministeri. Parlant d' aixó, diu que ha dit:

(Dibuix de APELES MESTRES).

...y lo que no 's veu

—Si me 'n haig d' anar, serà emportantmen algú del bras.

¡Calla, calla! La resposta no deixa de ser ben bona. Pero aquest que s' endurà ¿serà home ó serà dona?

¡Pobre Sagasta!
L' altre dia diu que 's queixava de que la nació no l' apoya ab las sevas simpatias.
Verdaderament es trist y la queixa 'ns martirisa....
¡No simpatisá ab un home que... 'ns deixa sense camisa!

Si aquest ministeri cau ¿saben qué pujará?
Un govern presidit pel general Pavía.
Aixís se fa corre per Madrid.
Altres, no obstant, creuhen qu' es més possible en Martínez Campos.

Entre l' héroe de Sagunto y l' gall del tres de Jené, vostés ¿a qui prefereixen?
—A cap dels dos.—Jo... també.

Un dia d' aquests hi haurá á Biarritz una reunió d' eminencias conservadoras.

¿Es tal volta que 'l malalt marxa per mals derroteros, que ja hi comensan á haver consultas de curanderos?

¡Anda, morena!
Escoltrin aquesta historia.
Un barco que s' está construhint pera la nostra esquadra, havia de portar dos canóns de 24 centímetros.
Pero vé 'l ministre Beranger, y li passa pel cap que 'ls canóns siguin de 28.

La fundició 'ls fa, y quan son fets, resulta que no serveixen perque son massa grossos y 'l barco no 'ls pot dur, y no hi ha més remey que ferne fer uns altres de 24.

¿Saben quàn costa aquesta broma? **Set centas mil pessetas.**

¡No sería just y lògich, ja que no poden servir, que aquests canóns los pagués lo qui 'ls va fer construhir?

Lo valent poble de Tortellá, tan famós en las páginas gloriosas de la última guerra civil, celebrará 'ls dias 21 y 22 d' aquest mes, las festas que cada any sol verificar en commemoració del aniversari de la brillant defensa de la població; portada á cap per trenta heróychs voluntaris, manats per en Sebastiá Estartós y en Pau Estebenell, contra 3.000 carlistas capitanejats pel sanguinari Saballs.

Desitjém als braus de Tortellá molta satisfacció y alegría en semblant acte. La defensa d' aquella valerosa població es un fet que may s' esborrará de la memoria dels bons liberals.

Un periódich anomena **fulleros** als membres de **La Fulla**.

L' epíteto es rigurosament gramatical. Y aquesta vegada la gramática diu lo que deu. Y no queda res á deure.

Consti que al atacar als Pares de familia que 's prenen la llibertat de dedicarse á moralisar al país, no preteném erigirnos campeóns de la immoralitat.

En la nostra ja llarga vida periodística hem donat sempre mostras sobradas del gran respecte que 'ns mereix lo públich.

Pero 'ns repugna la oficiositat de certs individus, alguns dels quals mereixen lo dictat de *invidiós de la luxuria*, y altres lo calificatiu de *arreplega tot lo que pugas*, ficantse en lo que no 'ls importa.

Inquisidors láichs; lo seu distintiu es la hipocresia. Regularment quan se proposan moralisar, escandalisan.

¿Constituheixen una plaga social, y contra todas las plagas ¡llenya seca!

Síntesis dels projectes de 'n Gamazo.
D' ells lo rich ne surt ilés y 'l pobre castigat.

Tots los tributs que paga 'l pobre quedan molt carregats; á tots los que paga 'l rich se 'ls respecta.

Quin dia será que 's farán uns pressupostos verdaderament democrátichs, en que tothom pagui lo que deu en proporció de la seya riquesa?

Lo dia que 'ls republicans volguém establir la República.

Lo Sr. Morayta se troba istiuhejant á Galicia, y al punt de la seva residencia l' ha anat á trobar un periódista, suplicantli exposés la seva opinió sobre 'l possibilisme.

Résposta del Sr. Morayta, aludint al Sr. Abarzuza.
—Los jefes dels partits no 's nombran com los gobernadors de provincia. La desaparició del partit possibilista coincideix ab la desaparició de 'n Castelar de la escena política. Avuy dia 'l méu jefe soch jo: no 'n reconech cap més.

Conformes ab la primera part de la contestació.
Acostumat D. Emilio á humiliar als seus adeptes, no ha refusat en proporcionarlos un jefe de real ordre. Y aixó no ja com á democratas, sinó com á homes dignes, ningú pot admitirho.

Ara per lo que toca á quedarse sol y á ser cada hñ jefe de sí mateix, suposant que ab en Castelar ha mort fatalment lo partit de la dréta republicana, podrá pensarho en Morayta; pero aixó no es cert ni resson á capfi útil.

Quí siga republicá, de sobras ha de saber ahont té 'l seu puesto.

Lo que ha mort ab en Castelar, es únicament la inteligencia ab los monárquichs, la concomitancia ab los seus tráfechs, la costum de ferse encasillar per ells, tot lo qu' era repugnant, asquerós y contraproduhent.

De manera que la separació de D. Emilio, més que causa de mort ho será de depreccació.

¿Saben los barcos aquells quefá construhir lo govern pel seu compte?

Donchs ja s' ha agotat lo crèdit que s' havia destinat á la seva construcció. Pera terminarlos se demana un nou crèdit de déu milions de pessetas; y si no bas'essin aquestos se 'n demanarían déu milions més.

La marina de guerra espanyola té aquesta gracia. Avants de que 'ls barcos sigan botats á l' aygua, ja casi han tirat la Hisenda pública á pico.

* *

¡Pobre marina!

Víctima dels Berangérs, Cerveras y altra llopada, la grrran marina espanyola prompte quedarà enfonsada.

procuréu fer caritat als verdaders infelissos que hi haja al vostre vehinat.

Diu un telégrama:

«A Turquia 60 mil catòlics s'han convertit al mahometanisme.

¡Aprèta! ¡Xeixanta mil d'un cop!

Si ab freqüència 's repeteixen fugas per aquest istil, nostra Santa Mare Iglesia va a quedarse sense fills.

Está a punt de organitzar-se 'l quarto del rey baix la direcció de un monsenyor.

Algúns elements afectes a la dinastia opinan que la direcció del quarto del rey se confiï a un militar.

Crech que 'ls dos extrems podrián conciliar-se, buscant algún capellá trabucaire dels que més van distingir-se en l'última guerra civil.

Se'n trobarian molts. Y de aquest modo quedarian en lo seu lloch degut la religió y la milícia, las oracions y las armas.

Dos xicotets están jugant als soldats de plom. En aquest moment se presenta 'l seu padri, un vell que va fer la guerra de Cuba, y diu a un dels seus nets:

—Joanet: si dintre de un quart d'hora t'apodearas de la fortalesa enemiga, 't dono una pesseta.

No han passat dos minuts que 'l Joanet li diu:

—Avi: l'enemich s'ha rendit. Vinga la pesseta.

—¿Tant depressa? ¿Y com t'ho has fet?

—Li he promés mitja pesseta, y ha capitulat desseguida.

L'avi trayentse la pesseta de la butxaca:

—Aquest xicot farà tanta ó més carrera qu'en Martínez Campos.

L' ANGEL DE L' ADUANA

(INTERVIEW)

—Déu lo quart, Angel benaventurat

que d'l cim de l' Aduana contemplava aquesta vall de sufriments y de llàgrimas,

com li deya un popular poeta en LA CAMPANA, fa una pila d'anys, quan gemiam y ploravam baix la dominació del famós Aldecoa. Venia a véure'l per donarli 'l pésam.

—¿Lo pésam? ¿per qué?

—¡Hombre!... Suposo que l'ordre del governador, manant destronar-lo del seu sitial deu haverli causat una impressió dolorosa.

—No ho cregui. Hi baixat d'allí ab molt gust, y si no m'ha de descobrir, fins li-dire que jo soch qui ha demanat la cessantia al senyor Larroca.

—¿Vosté? ¿que no hi estava bé allí dalt?

—No. En primer lloc, la feyna anava fentsem una mica pesada. Alló d'haver de permaneix nit y dia de centinella en lo terrat de l' Aduana, per tocar la trompeta tan bon punt passés una dona que...

—A propòsit: ¿qu' es veritat aixó que 's diu?

—¿Qué? ¿Aixó de la trompeta y de las donas?... ¡Vaya si ho es!... ¡Bons tips de vigilar que vaig ferme durant los llarchs anys de pendre la fresca en aquellas alturas!

—Y...

—¿Y qué? Ja pot parlar sense compliments. Encara que soch ángel, la continua companyia dels bastaixos y carreters de l' Aduana ha acostumat las mévas orellas a tota classe d'aperesas.

—Pues... volia dir, quantas vegadas l'ha tocada la trompeta reveladora.

—Ni una.

—¿Es dir que may, ni una sola vegada, ha vist passar cap dona que mereixes una mica de trompetaig?

—Jo li diré: la cosa necessita molts aclaracions, porque l'honor de las familias es una corda delicadissima, y un hom, encara que de pedra, té bons sentiments y un cor verdaderament angelical. La major part de las donas que passavan—y aixó prènguho en general—no mereixian trompetada de cap classe. D'altras no n'estava segur, y ab lo temor de que ellas mateixas se 'm plantessin a riure al sentir lo meu toch, callava y preferia quedarme ab lo dupte. Devegadas ne passava alguna qu'era digna, no sols del homenatge de la méva trompeta, sino del de totas las flautas y flautins del mon...

—¿Per qué no tocava llavoras?

—Perque al mateix temps qu'ella, ne passavan altras indignas de semblant honor, y jo per evitar confusions y privar que quatre qualsevulgas s'atribuissin virtuts que no tenian, no veyá altra sortida que mossegarme 'ls llabis y tenir quieta la trompa. Perque ¿óm m'ho havia d'arreglar per fer entendre al món que 'l méu cop de trompeta anava per fulana, y no per sutana y mengana?

—Es veritat: lo conflicte era de solució peliaguda... Deya, donchs, que la feyna se li havia fet empipadora per xó... y ¿per qué més?

—A n'aixó anava. Apart de las molestias inherents a la méva dificilissima missió, veyá ab freqüència desde la miranda cosas que 'm cremavan las sanchs.

—¿Pot saberse lo que veyá?

—¡Vaya!... Per poch que 'm decantés, no entrava ningú al govern civil que jo no li llambregués la fesomia... ¡Si n'hi presenciá, baix aquest punt de vista, de fets rars y en apariència inexplicables. Desde 'l meu observatori hi vist entrar al govern civil personas, personetas y personatjes de tota especie. Demagogos furibundos que parlavan al poble de menjarse cru al governador, y d'amatat anavan a visitar-lo respetuosament y a posarse a las sévas ordres. Republicans autèntics que acudian al govern civil per conseguir dels poders monárquichs un'acta de diputat. Personas beyatas y recatadissimas que sollicitavan de l'autoritat de la provincia indulgencia y silenci per faltas vergonyosas comesas en moments d'extravio.

Amichs dels obrers que anavan a combinar ab la policia y ab lo governador la perdició dels mateixos a qui fingian defensar... En pocas paraulas: durant las varias dotzenas d'anys de permanencia en aquell pedestal, m'hi mort moralment de fástich, d'asco y de ver-

gonya. Vel'hi aqui perque, trobantme vell, tronat y ple d'esquerdas, hi sollicitat del governador la llicencia absoluta, resolt a morir tranquil é ignorat com lo negre de la Riba y altres companys de glorias y fatigas.

—Y ara ¿qué hi posaran en lo lloch que vosté ocupava? ¿un pararrayes ó una xameneya?

—Un altre ángel.

—¿Qué diu! ¿També ab una trompeta?

—També. Pero aquest tindrà una missió molt distinta de la méva.

—¿Quina será la séva obligació?

—Tocar cada vegada que veji passar un accionista de la *Trasatlántica* que haja cobrat.

—¡Ay!... ¡Si que va llarga la cosa!

FANTÁSTICH.

PROPOSICIÓ

¿Es cert lo que 's diu fa dias desprovist de tot misteri?

¿Es ben cert que 'l ministeri cerca per fe economias

y que per més que barrina

y per més voltas que dona,

no troba idea prou bona

per lliurarnos de la ruina?

¿Es cert aixó... contesteu:

digueumho prompte... sens treva;

puig ab una idea méva

si aixis es, tots vos salveu.

¿Que la digui?... a la csrrera.

Los ministres d'un plegat,

van al Monte de piedad

y s'empenyan la cartera.

Si aixó fan, cosa no extranya

dat lo carinyo encendrat,

qu'al pais han professat... ja está salvada l'Espanya.

AMADEO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Un fumador, Fulano de Tal, Perales, J. Dannis, Racudé, Alfreditu, Joan Torné, J. C. Pallarés, M. Peloma, Salvador Esclaus, Canons y Palillos, Ornejela Obir y V. G. V.—Lo qu'envian aquesta senmana no fá per casa.

Ciudadans M. M. Escassany, Gior, Petit-Rey, P. Juanito C., Joseph Grau Llanes, J. Dannis, Noy magre y Quico-Salora.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Lluís Salvador. En *La Felicitat* hi ha massa paraulas y poca novetat d'ideas.—J. de la Torre: es molt manset.—Pere Cullerayre: lo sonet no va; la poesia está bé, pero aquell final hauria de modificarse.

—J. G. V. (Brafim): La senmana entrant ne parlarem: aquestá ens falta espay.—J. Beltri (Tortosa): Ja hem dit sobre aquest assumpto tot lo que podíam dir.—Chelin: Algo anirà.—J. Bué Ventura: Ja hem dit algunas vegadas que no admetem polémicas literarias.—X. Vilafrankú: Deu li torni.—Un graciense republicá: A Gracia agradaría, sens dupte; pero y als demés pobles ahont va 'l periódich ¿quin efecte 'ls faria?—Doctor Tranquil: Está péssimament accentuat lo sonet; las endavinallas van millor.—S. Bonavia: No están mal.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Assito, 63

BANYS

Aquests no passen cap ansia...
com nedan en l'abundancia!...

Los impuestos la mossegan
y 'ls bitllets de Banch la ofegan

Com 'l vi no 's ven fa anys,
sols serveix per pendre banys.

Lo poble treballador
jab que 's banya?... Ab la suor.

En moltes parts la ensenyansa
pren banys de poca pitansa.

Miré la banyera trista
del desgraciat accionista.

